

Димитрије Стефановић

Рођен је у Панчеву 25. новембра 1929. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду, на Одсеку за германистику (енглески и немачки) 1955, а на Музичкој академији у Београду на Одсеку за музикологију, 1956. У Оксфорду је на Линколн колеџу магистрирао и докторирао. У Музиколошком институту САНУ прошао је кроз све степене научних звања. Директор Института био је од 1979. до 2001. За дописног члана САНУ изабран је 1976, а за редовног 1985. За дописног члана Југославенске академије знаности и умјетности у Загребу био је изабран 1986, а за дописног члана Словенске академије знаности и уметности у Љубљани 1987. Стални је члан сарадник Матице српске у Новом Саду (1987), а секретар је Одељења за сценске уметности и музику од 1991. Члан је Управног одбора Матице српске.

Свој научноистраживачки рад усмерио је првенствено на проучавање православне црквене музике, византијске и старе словенске. Кроз резултате ових истраживања датум почетка записивања старе српске музике померен је на почетак XV века. Музиколошка истраживања је увек везивао и за живу музичку праксу, како извођењем и јавним представљањем откривених напева из прошлости, тако и снимањем и проучавањем још увек живе српске црквене појачке традиције. Уз многобројне студије на српском, енглеском, немачком, француском и руском језику, приредио је три књиге нотних записа традиционалног српског карловачког појања Бранка Цвејића. Уредио је низ зборника и монографија.

Као предавач гостовао је на многим универзитетима у земљи, Европи и Америци, учествовао је на многобројним међународним конгресима и научним скуповима. Одржао је и велики број предавања о православној и посебно српској црквеној музици на двадесет Југословенско-немачких хорских недеља, десет Духовних академија у манастиру Студеница, као и на 20 Хорских недеља „Корнелију у част“. Хорским дириговањем бавио се од студентских дана, прво као асистент диригента београдског Академског хора „Бранко Крсмановић“, а потом као диригент хора „Београдски мадригалисти“.

Студијски хор Музиколошког института САНУ основао је 1969. Са овим хором, први пут изводи тек откривене записе старе српске музике, код нас непознате византијске, бугарске, руске, грегоријанске и глагољашке црквене напеве, и најзад православну хорску музику XIX и XX века. Са хором је гостовао у земљи, већини европских земаља и у многобројним градовима бивше Југославије. Снимио је неколико грамофонских плоча, касета и телевизијских емисија. Хор Панчевачког српског црквеног певачког друштва води од 1962. Предано је учествовао у обнови манастира Велика Ремета, где је са сарадницима

припремио изложбу Стара српска музика. Иако ван просветних институција, небројене сате посветио је млађим колегама и студентима, увек спреман да помогне и подстакне на учење и истраживачки рад.

Библиографија објављена у: Годишњак САНУ за 1976. годину, књ. LXXXIII, Београд 1977, 25–258; допуне: Годишњак САНУ за 1985. годину, књ. XCII, Београд 1986, 417–419, Годишњак САНУ за 1995. годину, књ. CII, Београд 1996, 521–525, Годишњак САНУ за 2002. годину, књ. CIX, Београд 2003, 385–391.